

Počítačové hry a ich vplyv na život pozemšťana

Ak by mi počítačové hry do života nič nedali, tak cez ne získaná možnosť vysmievať sa mojej „zaostalej“ matke, že viem anglicky lepšie ako ona, jej kamarátky z práce, bývalý sused z tretieho poschodia a nebohá anglická kráľovná dokopy, je darom na nezaplatenie. Dávajú mi však oveľa viac.

Som boh v hre, v živote a v čase, ktorý vďaka blikajúcim svetielkam stráca svoj význam. Keď máte deväť a držíte počítačovú myšku, svet vám leží pri nohách. A vstáva a padá na pár klikov. Najlepšie na tom je, že k závislosti ma priviedla moja najbližšia pokrvne spojená osoba, ktorá ma mala chrániť. Chápem ju a ako hráč sa viem na to pozrieť aj jej očami - očami spoluhráča. Keď máte ehm-mhm vek, ktorý sa nevyslovuje a na krku 24/7 síce roztomilé, ale hyperaktívne perpetuum mobile, o ktoré vám zákon prikazuje sa starať, tak ani dvaja rodičia proste nestačia... A keď je to perpetuum mobile plné zvedavosti a neudržateľnej energie, otázok, nápadov a stáleho hladu po aktivite aj jedle, podstrčiť mu hry je proste riešenie otázky: „Ako to prežiť?!“ Hry nám zachránili život! Naši to proste museli urobiť, aby mali aspoň chvíľku kľudu. Chránili tým seba, no inak by som to zrejme neprežil ani ja. A tak sa moje nič netušiace 9-ročné ja, pod prísnyim velením môjho otca chopilo myšky a rozhodlo sa pre cestu zla a večného utrpenia. Pre lepšie pochopenie uvádzam zápis zo svojho vtedajšieho denníka:

SATANÁŠOVA HRA = všetko čo bliká, svieti, vydáva zvuky a uzurpuje moju cennú pozornosť od vynášania smetí a iných životu smrteľne potrebných činností.

„NÁJDI SI REÁLNYCH KAMARÁTOV“ = 1. stretávate sa naživo, 2. máte konverzácie o živote a nie len o hrách, 3. chodíte na prespávačky, 4. zažívate reálne zážitky.

MOJI NEREÁLNI KAMARÁTI:

DragonSlayerXX45: nespĺňa bod 1., 2., 3. a ani 4.

HviezdoslavRudolf7R3: nespĺňa bod 1., 2., 3. a ani 4.

DuroFargo602: nespĺň...nemusím to už ani písať

V skratke, v očiach svojej matky som nemal žiadnych kamarátov, ale podľa seba som... ..nemal žiadnych kamarátov. Ľudia, čo som vymenoval, sú tí, s ktorými som hral tak jednu hru a potom nasadli na dodávku do Tramtárie a už som o nich nepočul a keď, áno tak sa objavili pod iným menom. Naozajstné kamarátstvo, odporúčam desať z desať! A naši zrazu nevedeli, čo s voľným časom a tak urobili to, čo je dospelým vlastné- skúsili ma od hier odtŕhať a vychovávať. Naučilo ma to skvelo argumentovať v mnohých smeroch a čo sa týka tvorby a komunikácie dôvodov, pre ktoré sú hry dobré, lepšie, najlepšie a najdôležitejšie a majú prioritu pred nimi ponúkaným reálnym životom, doteraz viem rebríček. Vyhrál som. Trávil som veľa času za tou debnou elektronickej ničoty, utrpenia a zloby. Zabíjal som postavy v hrách, aj čas. Moje talenty a hobby zanikali spoločne s mojou gramatikou a sociálnym životom. Následky vraj nie sú trvalé, ale ako muošede vytýed dak ezte ozdali niejage nasnagj yntelygencie.

Postupom času, ako som staval a ničil, zabíjal a oživoval, zbieral levely a strácal život v realite, som si začal uvedomovať, že možno, ale len trošilililinka možno som asi závislý. Ale som NAJ! Keď ma začala hra baviť, tak do hodiny som dal vyšší level ako moji kamaráti-nekamaráti, ktorí tie hry hrali rok a niečo. Bol som zvaný nolifer, bez života, vlastne môj život sa odohrával v elektronickej, vládou napájanej a sledovanej debne zla, neúcty a nezodpovednosti zvanej počítač. Rodičom sa podarilo ma z toho z časti dostať, hoci to boli oni, vlastne jeden konkrétny z nich dvoch, kto ma do hier dostal. Lenže chápete, keď vám zrazu zavládne v živote neočakávaný kl'ud a ticho, ostane prázdno, neviete, čo si s toľkým voľnom počať a tak bojujete a snažíte sa dostať svoje perpetuum mobile od mobilu a počítaču najskôr aspoň za stôl (zákerne voňajúcim jedlom) a potom aj nazad do života. Oni proste nevedia žiť s nami, ale ani bez nás a vlastne (ale toto som nepovedal, to si len vy myslíte) ani my bez nich. A tak ...

Uvedomil som si, že reálny svet sa môže zdať dosť nudný, lebo nemáte niekoľko životov, nie ste boh a svet odmieta fungovať podľa toho, čo si zmyslíte. Strieľať a zrážať ľudí je (aspoň v dobre fungujúcich krajinách) vďaka bohu nelegálne a na víly a prežitie pádu z 500 metrovej budovy môžete tiež zabudnúť. Ale zase žiť život, ktorý máte len jeden, to je ... Ako by som to? Proste to skúšam! Začal som počúvať divné, rôzne mená ako Jozef, Marek, Pišta a všetko toto, hento, tamto a oné, čo našinec počuje, keď dá dolu slúchadlá. Spočiatku mi to znelo ako vyvolávanie Herobrainu z Minecraftu. Ale život sa mi zrazu vyfarboval a nachádzal som prepojenia s hrami – rozpolil sa na čiernobiele zlo a nádherné farebné dobro, ktoré tu bolo a je, aj keď ho bežní ľudia nevidia a ktoré by hravo identifikovali, keby niekedy hrávali hry. Pretože v hre vás práve toto stojí život, keď to nerozoznáte, tak kto vie lepšie než naozajstný hráč? Život je, ako som zistil, “hořko sladká komedie“ a všetky tie zákony, ktoré nám zoslal nejaký prezident, alebo starosta, alebo ako sa volal, sa mi zdajú oproti hre divné a s nejasnými pravidlami, ktoré dokonca niektorí beztrešne porušujú a nič a iní ... Človek by mal hneď chuť ich porušiť, aby zistil, čo sa stane jemu, keď... No áno, hravosť mi zostala. Ale viete čo?

Mám 18 a zistil som, že aj reálny život má rôzne levely. Môžem sa zúčastňovať, alebo ovplyvňovať, kto bude tvoriť pravidlá, či byť súčasťou ich tvorby! Chápete? Nie je to hra, ale dám aj tak viac ako basic level, nie? A tak dnes idem voliť starostu aj primátora a budem sledovať, či ich program bude aj v realite taký, ako ho predviedli v tej virtuálnej, predvolebnej. Vyberám tých, ktorí podľa mňa zvládnu najviac levelov v hre, ktorej fandím. Krúžkujem. Basic level done! Som hráč, aj spoluhráč a som – spolutvorca hry zvanej moja realita. Kto je viac? ☺